

jeg stoler ganske paa, at han vil opfylde det paa en tilfredsstillende Maade; thi om jeg end troer, at der vil vise sig visse Vanskeligheder ved Udførelsen, tvivler jeg dog ikke om, at den ærede Landstingsmand vil vide at overvinde dem — da han har erklæret, at den Anviisning, jeg kræver, og hvorpaa jeg har ikke et Billighedskrav, men et Retfærdighedskrav, vil han staffe mig gennem Finantsloven, er det jo mere en theoretisk Interesse, Discussionen har end en egentlig praktisk. Det er i den Forvisning og i den Tillid og det Haab, at den ærede Landstingsmand vil staffe mig en Anviisning i Finantsloven, at jeg ikke skal have noget Videre imod, at Bestemmelsen her udgaaer.

Bjerring: De gjentagne Udtalelser fra den høitærede Ministers Side, hvori han har gjort gjældende, at han havde et billigt Krav (Indenrigsministeren: et Retfærdighedskrav!) eller et retfærdigt Krav paa, at Landstinget staffede ham en Anviisning paa de Udgifter, der ere nødvendiggjorte ved Love, der ere vedtagne i Landstinget, have for mig afgivet den største Opfordring, til at søge at udfinde en Maade, hvorpaa man kunde indkomme denne Fordring. Jeg troer, at det maa indrømmes, at den Wei, vi hidtil have fulgt, er ikke ganske fri for Betænkelighed; thi det maa indrømmes, at vi have brugt en Fiction. Naar man vil undgaae at bruge en Fiction, maa man enten have en Paragraph til uforudsæete Udgifter i Finantsloven, og det kan maaskee ikke altid slaae til, eller ogsaa maa der i Finantsloven selv være opført det Beløb, hvis Udbetaling gjøres nødvendig paa Grund af Love, som ere vedtagne af Rigsdagen. Det er dette, som jeg, understøttet af 5 ærede Landstingsmænd, har søgt at gennemføre, idet jeg har indleveret til Formanden et Endringsforslag til Finantslovens nær forestaaende fornyede Behandling. Naar den høitærede Minister til en af dem, der have understøttet mig, har udtalt, at vi skulde staffe en saadan Paragraph gennemført, da veed jo den høitærede Minister, at det ligger for en Deel udenfor vor Evne; derimod skal jeg tillade mig at anmode den høitærede Minister om at bidrage

sin Part til, at denne Bestemmelse gaaer igjennem, saa tvivler jeg ikke om, at det vil lykkes at faae den vedtagen, thi i mine Tanker er den langt mere tilfredsstillende og overeensstemmende med Grundlovens § 52 end den Wei, her er anvist.

Bessely: Efter de Ytringer, vi have hørt af den sidste ærede Taler, er det kun et Par Ord, jeg skal tillade mig at høre. Den meget ærede Minister siger, at han har en juridisk Ret (Indenrigsministeren: Det sagde jeg ikke!) eller Forpligtelse til at gjøre Udbetaling ifølge denne Lov, altsaa en retfærdig Fordring paa, at Pengene kunne udgives. Jeg skal tillade mig i den Henseende at tilbagekalde i den meget ærede Foramlings Erindring, at det var den Betragtning, jeg har gjort gjældende her under Sagen om Statsrevisionen. Efter min Anskuelse ligger Bemyndigelsen i de første Ord af § 31. Naar der staaer: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1860“, er enhver Mand i Landet forpligtet til at lyde den, og det Samme gjælder om den meget ærede Minister, og sølgelig, idet han er forpligtet til at gjøre Udbetalingen, er han ogsaa berettiget dertil. Det er den Betragtning om, hvad Lovgivningsmagtens Forudsætning maa have været ved at give et saadant Bud, jeg tidligere har gjort gjældende (Indenrigsministeren: Ja, men det er galt!), men som ikke fandt Landstingets Bisald. Naar jeg alligevel igaar har stemt mod Slutningsordene i § 31, og atter idag agter at gjøre det, er det, netop paa Grund af den Brug, man har villet gjøre, saavidt jeg har opfattet det, af de sidste Ord i Paragraphen; man har villet trække Gagelove ind under Finantsloven og sige: De skulle gjøres til en Deel af Finantsloven, og derfor skulle de først behandles i Folkethinget. Det er det Forsøg, som jeg antager, man har gjort, og som i mine Tanker maa føre til, at Gagelove altid blive at forelægge i Folkethinget, hvilket har gjort, at jeg har stemt mod de sidste Ord i Paragraphen, og ogsaa skal gjøre det idag. Jeg skal med Hensyn til det Spørgsmaal, der er blevet reist om § 29, bemærke, at naar der i § 3 i Slutningen gives Embedsmændene ved det kongelige Theater og Ca-